

и растенія, не ще ги остави съвсѣмъ. Подырь прѣпорожча милостынята, като съкровище неотемлемо и ненавѣтуемо, и приготвенъето за неизвѣстный часъ смъртний; тѣзи поржчка заѣчава съсъ притчата за вѣрнийтъ и благоразумныйтъ домостроитель, и за слугата който бѣше съслужителтъ си, и за другыйтъ който знаѣше волята на господарьтъ си, но не я правѣше. Подырь изевява, че голѣмо желаніе има да приеме кръщеніето на страданіето, и че е дошълъ да тури раздѣленіе на земята, като загатваше, че които го обычатъ и отъ сѣщитъ си роднини ще са гонѣтъ. Слѣдъ туй изобличава Фарисейтъ, че отъ състояніето на вѣтърьтъ заключаватъ таквъзъ или онаквъзъ вѣрме, а отъ знаменіята които ставатъ не щѣтъ да припознаѣтъ дохожданъето на Мессія. Най послѣ съвѣтува сѣкый отъ само-себе си да разсѣжда за праведното, и да не са сѣди съ противникътъ. (Лук. ѳі. 2 —.).

§. 44. *Иисусъ прѣдставя непокаяніето пагубно, и okayва Иерусалимъ като пророкоубійца.*

Като чу отъ нѣкого отъ присѣтствующитъ, че Пилать смѣси кръвта на нѣкои Галилеаны съ жьртвитъ имъ, Иисусъ рече, че както тѣзи Галилеаны не бѣхъ по лошы отъ другитъ Галилеаны, и както смазанытъ отъ кулата на Силоамската кѣпалница не бѣхъ по грѣшны отъ сичкитъ Иерусалимляны, че пакъ са погубихъ, подобно и вый ще са погубите, ако не са покайте. А за да не оставатъ въ непокаяніе, като разбиратъ злѣ Божественното дълготърпѣніе, казва имъ притчата на безплодната смоковница. Подырь като поучаваше въ едно съборище, исцѣри въ сѣбботенъ день жената, която бѣше осемнайсетъ години тежко болѣдувала, и